CÍSAŘOVNA ALŽBĚTA.

Román od Viléma Boroše.

Pokynul vojínovi, který před stanem přecházel na stráži, aby přistoupil blíž, a tázal se ho, spí-li pan maršálek.

"Pana maršálka jsem neviděl ještě spáti," odvětil tázaný, aniž by věděl, s kým mluví.

Viděl před sebou pouze generála a netušil, že stojí před ním císař.

"Podle toho pan maršálek nikdy nespí?"

"Nikdy."

"Co dělá teď?"

"Píše."

"Dobře. Kehrt euch!"

Jeho veličenstvo obrátil se k jednomu ze svých průvodčích.

Tento vytáhl zpod pláště polnici a zatroubil na poplach.

Ozvěnou na tento signál ozvaly se v krátkosti polnice se všech stran tábora.

Tábor oživnul, v okamžiku bylo vše na nohou. Ten připínal sobě zbroj, onen vsedl na koně.

U vchodu do stanu objevila se vysoká, silná postava Radeckého.

"Koně!" poručil stráži. "Štábní důstojníci nechť na mne počkají."

"Prosím o slovo, pane maršálku!" oslovil císař Radeckého.

"Kdo je tu?"

"Přistupte blíže."

Radecký skoro mrzutě a nevrle blížil se k muži, který zdá se mu býti generálem.

"Ah, vaše veličenstvo!" zvolal s údivem, když poznal císaře. "Vaše veličenstvo zde, aniž by mne došla o tom zpráva?"

"Jsem zde a dal jsem troubiti na poplach. Mužstvo v této namáhavé chvíli, v nynějších těžkých dnech zkoušky chová se výtečně. — Pane plukovníku," pravil důstojníkovi, který za ním stál a choval trubku u sebe, "račte dáti signál k odpočinku."

Plukovník, zastávající tentokráte úlohu trubačovu, zvedl již polnici k ústům, aby odtroubil k odpočinku, když od Solferina zahřměla děla a po prvních výstřelích ihned ozýval se rachot pušek.

"Jakoby jen na mne čekali," pravil císař. "Rychle dejte mně koně, pane maršálku, následujte mne, na nepřítele, útokem, uvítáme útok palbou. Pane plukovníku, zatrubte znova na poplach. Na poplach! Rychle! Ku předu! Provolejte vojsku, že císař je zde! Stáhněte plášť se mne! Ať mne vidí všichni, nepřítel stejně jako přítel, ať vidí, že je tu císař a že v čele svého vojska vrhá se na děla nepřátelí!"

Plukovník s hroznou rychlostí troubil na poplach.

A ostatní trubky v táboře za ním.

Jek polnic, dusot koní, hřmění a dunění děl, rachot pušek, řinčení šavlí, volání, křik, řehtot koní — vše splývalo v hrozný hluk.

Uplynulo několik okamžiků a mladý císař seděl již na koni. Sněhobílý generálský kabát jeho z daleka bylo viděti.

Vedle něho jel Radecký a jeho štáb.

V temné noci blýskal se oheň střelného prachu jako plameny pekelné; kartáče s rachotem, syčíce, hlomozíce, praskaly ve vzduchu nad vojskem.

Zdálo se, že je to ohnivý déšť nebes; padaly na křičící, tvoucí a nařikající vojáky jako lijavec ohně a kulí.

Nepřítel vpadl do tábora.

Obě vojska zápasila v hrozné srážce.

Vraždili se, bili, sekali, bušili do sebe šavlemi i kolbami pušek.

Počet nepřátel každé chvíle rostl. S pravé strany, s levého křídla, od města — všude jakoby vyrůstaly ze země, hnuly se masy Vlachů, nepřátel hrozně rozhořčených a divokých!

V táboře rychlostí blesku rozšířila se zpráva, že je zde císař a král!

Vojáci provolávali slávu císaři. Volání jejich přehlušovalo všechnu pekelnou vřavu.

"Sláva císaři! Sláva!" — znělo jako bouře v hrozném hluku.

Nepřítel pak opakoval ozvěnou ze sterých hrdel:

"Smrt císaři! Smrt!"

Postavu císařovu osvětlovaly pochodně dragounů kolem něho seskupených.

Tak tomu chtěl sám císař František Josef.

Nepřítel zuřil.

"Smrt císaři!" řvali Vlaši.

A drali se vší silou na střed vojův Radeckého, tam, kde císař seděl na koni.

Asi deset Italů vedralo se až k samému císaři.

Jedna kule prostřelila mu čáku, druhá odrazila se o ozdobu ze slonoviny na sedle.

Čtyři nebo pět nepřátelských šavlí vznesло se nad jeho hlavou. Důstojníci generálního štábu lví silou bránili svého mocnáře.

Jeden po druhém padali s koní. Radecký krvácel z rány v rameni. Přes to však hájil s neobyčejnou vytrvalostí svého císaře. Již již bylo všecko ztraceno; již již se dostali až k samému císaři, když náhle na blízku císaře octl se zkrvácený dragoun a vysoko mával praporem útočícímu nepřátelskému vojsku odňatým.

"Prapor jest náš! Sláva císaři!" — vykřikl zkrvácený dragoun a mával praporem vysoko nad svou hlavou.

V tu chvíli nepřítel obklopil dragouna s praporem.

"Prapor — vezměte mu prapor!" řvalo sto hrdel.

Dragoun naklonil se k Radeckému:

"Zachraňte se s císařem, nepřítel jest desetkráte tolik, co nás."

A hrdinný maršálek poznal hned celou situaci.

Neštěstí pronásledovalo voje císařské.

Dragoun děl pravdu, je třeba zachrániti se s jeho veličenstvem.

Dragoun bodl koně svého ostruhami. Jeho kůň již krvácel z četných ran.... zařičel bolestně, vztýčil se a slepě letěl do masy lidu.....

Vojáci, rakouští i nepřátelští, ustupují mu z cesty — a dragoun s praporem nepřátelským ujíždí, prchá, utíká — a nepřítel za ním.

Pronásledují, bijí, střílejí po něm, ale dragoun třímá prapor pevně a ujíždí k městu.

Prostora kolem císaře se uvolnila. Jen padlí hrdinové, smrtelně poranění a se smrtí zápasící svíjejí se po zemi, s krvavými a zohyzděnými obličeji, s modlitbou anebo s kletbami na rtech — dle toho, jaké byl který vojín povahy.

Z očí mladého a statečného císaře vytryskly slzy. Na jednom místě leží vojínů na sáh vysoko, druh na druhu. Je to skutečná hromada lidí, kopec mrtvol!

"Veličenstvo! Cesta k řece jest volna.... Bitva jest ztracena, neboť i kdybychom dnes zvítězili, bylo by vítězství toto hrozně drahé.... Odstupte, veličenstvo, zítra budeme pokračovati. Prosím, snažně prosím vaše veličenstvo, odstupte odtud."

Radecký císaře skoro odváděl.

Císař sestoupil s koně, oblékl se v plášť, podal Radeckému ruku a chystal se s několika neznámými mu důstojníky k odchodu.

"Tedy zítra," — řekl temným hlasem. — "Heslo jest zvítěziti nebo umříti, psal jste mně ve svém listě, a já jsem sem přišel zvítězit nebo zemřít."

Radecký přitiskl pravici císařovu k srdci svému:

"Dej Bůh, veličenstvo, aby tato hrdinská pravice zvítězila."

Císař odcházel.

Límec u pláště vyhrnul si nahoru, zahalil se hluboko do pláště a mlčky, s hlavou na prsa skloněnou kráčel k řece, k loďce.

Z jeho suity, ze skvělého jeho průvodu mu nezbyl nikdo.

Všichni padli anebo leželi na bojišti.

Nová suita císařova, sestavená z několika štábních důstojníků, ubírala se rovněž mlčky za císařem.

Jeho veličenstvo se usadil na desce uprostřed člunu, jež tu tvořila sedadlo. Hlavu opřel o dlaň a s bolestným pohledem ohlížel se na bojiště dýmem zahalené.

"Rychle od břehu!" zvolal důstojník z průvodu císařova a uchopiv se vesla, rychle počal veslovati.

Vojín pionýr, který seděl u kormidla, když císař do člunu vstoupil, rovněž se uchopil vesla; ale v tomže okamžiku ozval se výstřel a vojín mrtev přepadl na okraj loďky.

"Smrt císaři!" — řval zástup vlašských vojáků na břehu.

Zbraně jejich zaleskly se v temnu nočním a několik výstřelů zadunělo.

Kule se sykotem zapadly do vody.

"Eh, vy tomu nerozumíte!" zvolal jeden z nepřátel a skočil zuřivě do vody.

Plaval jednou rukou a s neobyčejnou silou.

Byl již blízek člunu, když jeden důstojník vytrhl pistoli a střelil odvážlivce do hlavy.

Plující muž se převrátil a na znak zmizel ve vlnách.

S břehu ozval se smích. Nejspíše smáli se soudruzi onomu šílenci, který takovým způsobem zbavil se života.

A znovu střílelo po císaři v člunu sedícím.

V tu chvíli zvedl se v loďičce vysoký a štíhlý důstojník s dlouhými plavými kníry, s oholenou tváří, postavil se před císaře, roztáhl svůj plášť a udeřiv se do prsou, zvolal po vlašsku na břeh:

"Střílejte tedy, střílejte na císaře, dovedete-li toho!"

Opět zatřeskло několik výstřelů.

Mladý setník chytil se za čelo a se smíchem volal na břeh:

"Brávo! Ještě jednou!"

A nepřátelé za břehu vypálili ještě jednou své zbraně.

Setník se opřel o levou ruku.

"Teď již můžete střílet, jak chcete," — řekl tiše. — "Člun vyšel z dostřelu, budeme ihned na protějším břehu, vaše veličenstvo jest zachráněno."

Císař se zvedl a podal mladému setníkovi s plavými kníry ruku a s pohnutím se tázal:

"Vaše jméno, pane setníku?"

"Setník Géza Fehérváry," odpověděl tázaný.

"Děkuji," odvětil císař a stiskl vřele pravici setníkovu.

Člun dostihl šťastně břehu.

Na břehu očekávali již císaře ti, kdo z vídeňského průvodu mu zbyli.

"Byla to hrozná, strašná srážka," řekl jeden vrchní důstojník, ukazuje k bojišti solferinskému.

"Nikdy na to nezapomenu," odpověděl tiše císař.

A obrátiv se k mladému setníkovi, představil oba pány:

"Pan generál Benedek — plukovník Fehérváry."

Mladý setník pochopil ihned slova císařova a s hlubokou poklonou děkoval za nejvyšší vyznamenání.

Na břehu stály dvorní povozy.

Císař ubíral se k uzavřenému kočáru.

V povoze někdo spal.

"Kdo je to?" tázal se císař zaraženě.

V kočáře spal prostý husar.

Služebnictvo okamžitě stáhlo ho s měkkého sedadla.

"Kdo jsi?!" obořil se na něho lokaj.

"Poslušně hlásím, vaše veličenstvo, mocný císaři a králi, jsem husar Mikuláš Kasáš z Budína, přinesl jsem psaní od jejího veličenstva, a protože jsem si myslil, že tento kočár náleží vašemu veličenstvu, myslil jsem, že bude dobře zde na vaše veličenstvo počkati."

"Psaní? Z domova? Od mé ženy?" chvěl se císař radostí a již již zapomněl, odkud husar vyšel.

"Ano, psaní od jejího veličenstva," pravil husar a vyňav z tobolky psaníčko, podal je s úsměvem císaři.

KAPITOLA 10.

Julie Šarkadyová.

Vraťme se o několik roků zpět.

V královském hradě budínském zavládlo tajuplné ticho a klid.

Krásný hrad jakoby smutně se díval dolů do dunajských vln. I nejmenší okno jeho jest zastřeno záclonou.

Dole na obou březích dunajských, vlní se lid uherského hlavního města. I ti všichni dívají se na královský hrad a v tvářích jejich jest patrno zděšení.

Lidské hlasy slyšeti jen lze ve dvou komnatách; jen ve dvou komnatách velikého hradu královského jest viděti život.

Jeden pokoj, s malým arkýřem, vede na starý vrch Gerhartský.

Druhý, přízemní, vede do zámecké husté zahrady.

V prvém pokoji leží na malé hedvábné, sněhobílé postýlce malý nevinný andílek. V žáru horečně rozpálených tváří jeho hoří obě tmavěmodré oči a něžné rysy tváříček zohyzděny jsou velikou bolestí.

Žofie, jediná, první dcera rakouského císaře, jest těžce nemocna, snad již i umírá, a lékaři, palácové dámy, ba i sama vrchní hofmistrová stojí s úzkostlivými tvářemi u jeho lůžka.

V přízemní komnatě nemenší zděšení.

Zde šeptají si dva služebníci dvorní a zároveň se radí.

Je to Kateřina, chůva malé arcikněžny, a Vendelín Veit, první dvorní kuchař.

"Zle je s námi, Vendelíne, zle!" naříkala poděšená chůva. "Naše skvělé postavení, náš blahobyt je pryč! A já počítala, že dvě léta by byla postačila, abych měla celé věno pohromadě."

Kuchař, malý sražený Maďar snědě, cikánské tváře a úzkého čela, škrabal se mrzutě za ušima a smutně krčil zmodralé své rty.

"Je již jisté, že musíš jíti?"

"Vždyť je zde již jiná chůva. Od včerejška ošetřuje Žofii ta maďarská slečinka, mne již k malé arcikněžně nepustí, já zde již jen tak visím ve vzduchu. Sama císařovna mne telegraficky propustila."

"To je panská vděčnost, Kateřino! Ale jaké stvoření je ta nová chůva?"

"Vypadá jako slečinka. Sama císařovna si ji z nenadání našla tam dole v Hortobádi."

"Hm, hm! To je veliká chyba. Dá se těžko vypíchnouti, když se jejímu veličenstvu zalíbila; jinak bych se o to postaral, jako jsem již mnohé odtud vypíchal."

"Myslíš?"

"Vím to jistě. Celý dvůr nerad vidí, jak se císařovna kloní k zdejšímu lidu. Nemohou nám zapomenouti naši revoluci. 'Starým' není nijak po chuti náklonnost císařovnina k Maďarům."

"A ona chůva přec je jenom ještě husa. Je z Debrecína, jmenuje se Julie Šarkadyová."

"Víš to jistě, že se tak jmenuje?" tázal se kvapně a radostně potměšilý kuchař.

"Arcito vím. Ale proč se tolik z toho raduješ?"

"Brávo! Výborně! Teď už to mám!"

"Co máš, Vendelínku?"

"Mám velkolepou myšlénku, vznešenou!" poskakoval kuchař radostí. "Nebuj se ničeho, má Kateřinko, budeš tu moci zůstati, jak dlouho se ti bude líbiti!"

"Nerozumím ti ani slova, Vendelínku," řekla tupě chůva na kuchaře.

"Hned všemu porozumíš, mé srdéčko. Víš, kdo je tvá sokyně, kdo je ona Julie Šarkadyová?"

"O tom nemám ani ponětí."

"Protože nejsi Maďarkou. Já ale znám dobře naši historii z posledních let. Já ji znám tuze dobře! — Julie jest dcerou plukovníka Šarkadyho, pověstného vůdce Košutových vzbouřenců, téhož, který od roku osmnáctsetčtyřicetdevět sedí v Kufštejně v chládku na státní útraty."

"A co z toho všeho?"

"Všecko, Katko, všecko! To mně vnuklo skvostnou myšlénku. Ale poslyš pozorně. Jak dlouho je malá arcikněžna nemocna? Od všerejška od rána, viď?"

"Ano. A co dál?"

"Tedy od té chvíle, co ta husa sem přišla. Jaké to nahodilé štěstí pro nás! Otec Šarkadyové vězí dlouhá léta ve vězení a dcera jeho vetřela se císařovně, opovážila se sem na dvůr za chůvu, a sotva, že mezi nás vkročila, onemocněla náhle na smrt zřítelnice jeho veličenstva, jediná jeho dcera! Rozumíš už Katko? Služebná tato, sotva že se dostala k arcikněžně, ihned malou Žofii otrávila. Tak se pomstila na panovnickém rodě za svého otce. Starého Šarkadyho dal panovníkův rod uvěznit. Julie Šarkadyová zabíjí tedy toho, koho panovníkův rod nejvíce miluje; malou arcikněžnu. Není to dobrá myšlénka, co?"

"Ďábelská!" zbledla chůva.

"Ďábelská, ale kdyby andělé nepomáhali!"

"A ty se domníváš, že to pomůže, že jejich veličenstva uvěří nám tuto pohádku?"

"Nám by ji neuvěřili, ale uvěří ji těm, komu my ji povíme!" šklebil se maďarský kuchař. "Postačí, že ji budu vypravovati, uvěří jí také a přísahám ti, Kato, při naší lásce, že než přijde její veličenstvo, aby se jí ujala, bude ona bídnice již v chládku!"

"Jenom že na něco jsi zapomněl, Vendelínku."

"Nač?"

"Na lékaře. Ti vědí, že arcikněžna Žofie nebyla otrávena, že má difteritis."

"Potom vyženou od lůžka nemocné všechny lékaře, kteří poděšeni poběží domů a ukryjí se. Než se vznešení rodiče vrátí, zůstane v malém pokoji u mrtvoly jen houf plačících příbuzných, kteří pak budou vypravovati strašnou historii o otrávení, a truchlící matce ani nepřijde na mysl, aby slovům jejich nevěřila."

"Ty máš důvtipu, Vendelínku, žes tak rychle si všecko vymyslil!" řekla dívka s pohnutím.

Oba služebníci přitiskli se k sobě blíž a s nadějí v lících šeptali si dál.

"Heslo tedy jest: 'Ať zhyne Julie!'" vyskočil kuchař od své nevěsty.

"Ať zhyne, ať zhyne!" opakovala chůva plna nenávisti a potřásla rukou snoubencovou.

"Ty zatím pod pláštěm hezky rozšiřuj podezření mezi ženským služebnictvem v královském hradě, a já našeptám je některému vyššímu hodnostáři", řekl Vendelín.

"Neboj se, za hodinu se o tom bude mluvit po celém hradě!" zasyčela Katka.

"A já tě ujišťuji o tom, má drahá Katko, že onen vysoký hodnostář velmi rád uslyší mou povídku. Jemu se nad míru nelíbí toto veliké přátelství k lidu, a uchopí se první příležitosti, aby pokořil tu, již si císařovna sama z lidu vybrala, a aby srdce její odvrátil od nenáviděných Maďarů!"

Že strojili past své krajance, na to ani nepomyslili.

"Zítra odpoledne přijedou jejich veličenstva. Přibudou dilligencí. Do zítřka musíš být hotov, můj drahý Vendelínku," zašeptala Kateřina na prahu.

"Do zítřka bude malá Žofie mrtva, Julie bude ve vězení, a my budeme opět pány situace."

* * *

V písčitých rovinách Hortobádských ujížděl hroznou rychlostí kočár, tažený paterým spřežením.

Byl to parádní kočár města Debrecína, do něhož bylo zapřaženo pět bujných, ohnivých hříbat, na kozlíku vozka v dolmanu hustě pošitém knoflíčky a s kytičkou ze slzí Panny Marie za kloboukem.

V kočáře seděli císař František Josef a vznešená jeho choť císařovna Alžběta.

Ani před ani za nimi nebylo nikoho v průvodu.

Či ano — byl tu s nimi ještě někdo.

Byl to nejnepřijemnější, nejhroznější soudruh na cestě — zármutek.

Srdce císařských manželů bylo sevřeno bolestí.

Tento stín přinesl jim, když projížděli se po Uhrách, rychlý kurýr z Budína. Hrozná zpráva zastihla je v nejkrásnější krajině, v Hortobádi: první plod vřelé lásky jejich, malá Žofie, umírá!

Cesty po dolní zemi uherské byly ihned přerušeny, vznešení rodiče spěchali teď s největším kvapem ve dne v noci zpět do Budína.

V kočáře vzdychala si spanilá císařovna:

"Kéž bych aspoň mohla já zatlačiti jí drahé oči její, když již nás osud o ni oloupuje!"

"Buď silna a pevna, má zbožňovaná Šišinko," — uchopil císař láskyplně choť svou za ruku — "osud nemůže býti k nám tak nemilosrdným, aby nás oloupil o největší naši blaženost, o naše andělské dítě. Důvěřujme v milost boží, jehož svatá vůle se staň!"

"Amen, amen!" šeptala pobožná císařovna, ale z krásných očí jejich řinuly se proudem slzy.

Uvidí mladí císařští manželé ještě jednou sladký úsměv svého malého anděla, utlumí-li polibky ještě sladké žvatlání červených jeho rtíčků!....

Vozka práskal dlouhým bičem.

Koně letěli, jakoby jim křídla narostla, a za ujíždějícím kočárem zvedal se na čtvrt míle cesty hustý, písečný mrak prachu.

Ale rodičům i tento let zdál se býti volnou procházkou.

"Můj Bože, ještě tam nejsme!" vzdychla si nepokojně císařovna Alžběta. — "Srdce mně tolik tluče, duše mně tak pálí v tuto chvíli, jakoby se jí kus utrhl."

"Má drahá Elizo, buď silna, vždyť přijedeme v čas, uvidíš," pokoušel se císař upokojiti svou choť. — "Rychleji již nemůžeme jeti. Na každé stanici čekají noví koně. Za dvě hodiny budeme již v Solnoku, a odtud zvláštním vlakem poletíme k lůžku malého našeho andělíčka."

"Zpozdíme se, Františku, přijedeme pozdě!" vzlykala císařovna. "Nevím, co to jest, ale stále mně v duši něco našeptává, že uvidíme již jen chladné tělíčko naší maličké. Oh, srdce mně pukne bolestí, cítím to, vím to."

Císař nepromluvil více. I jeho slova pohltila hluboká bolest a srdcelomný bolestný pohled zbožňované choti.

Teprve když rychlý povoz, s kterým ve všech městech očekávali vznešené manžele, dojel do Solnoku, promluvil císař poznovu:

"Teď již budeme doma hned, má Šišinko, toto jest první železniční stanice naší cesty."

"Obávám se, Františku, že je to spíše první stanice naší cesty na Golgothu," vzdychla si s bolestnou předtuchou zarmoucená císařovna.

Zvláštní vlak letěl s dvojnásobnou rychlostí k uherskému hlavnímu městu.

Jejich veličenstva vystoupila v dnešním západním nádraží.

Zde čekal na ně dvorní povoz, který za několik okamžiků dojel již k řetězovému mostu.

Císařovna Alžběta naklonila se se skleněného kočáru a uchopivši s hrozným výkřikem pana svého za ruku, ukázala mu na královský hrad budínský

"Pohleď, pohleď! Říkala jsem to!"

Při tom sáhla si k srdci a na smrt bledá klesla na sametové sedadlo kočáru.

Císař rozčilen pohlédl na Budín a oči jeho zarosily se velkými slzami.

Se všech rohů královského hradu vlály ve večerním větru obrovské černé prapory.

Hlavní město samo již odělo se ve smuteční háv.

S domů splývaly černé prapory, na balkonech byly černé draperie.

A lidé vážně a zamlklé ubírali se v obvyklých zástupech ulicemi.

Arcikněžna Žofie umřela. Umřela v tu dobu, kdy matka její u Solnoku cítila, jak malý anděl vchází do nebe.

Císařovna Alžběta započala cestu svou Golgothou, cestou to dlouhou, vyplněnou mučednickým životem, hroznými bolestmi.

Pokračování bude.

Nic není ve svých účincích tak zhoubným na živní soustavu jako bolest hlavy, na štěstí však stává dobrý prostředek, který zjedná rychlou úlevu. Myslíme ovšem Severovy prášky proti bolestem hlavy a neuralgii, které jsou pravým škapulířem v každé domácnosti. Cena 25c., poštou 27c.

Padoucnice, křeče -Epilepsy-

vyléčena.

Mám nejspolehlivější lék na světě proti padoucnici a zašlu jednu láhev na zkoušku zdarma. Dokonale vyléčím každého trpícího. Popište nemoc, udejte věk a pošlete známku na odpověď a pište česky. 21

Dr. F. E. GRANT,
Z. Ridge Bldg., Kansas City, Mo

Severovy léky

Severův Silitel srdce

rychle působí na srdeční vady, vodnatelnost, slabost třesení, nepravidelný oběh, návaly mdloby, sílí a vzpružuje celou soustavu.

Cena $1.00.

Severova ŽALUDEČNÍ HOŘKÁ

povzbuzuje vyměšování žaludku, napomáhá zažívání, podněcuje orgány, zvyšuje chuť k jídlu, zapuzuje slabost' a vzpružuje celou soustavu.

Cena 50c a $1.

Severův Tišitel dětí

přináší pohodu a občerstvující spánek dětem. Ulevuje bolení a větrovou koliku, zapuzuje křeče, psotník a horkost, povzbuzuje trávení a zajišťuje spánek.

Cena 25 ctů.

Severův Regulátor ženských nemocí

upravuje všechny měsíční nepravidelnosti, odstraňuje překvření, choroby vaječníků a všechny nesnáze spojené s těhotenstvím, porodem a změnou života.

Cena $1.00.

Na prodej ve všech lékárnách a obchodech s léky.

Lékařskou poradu dáváme zcela ZDARMA.

W. F. SEVERA
CEDAR RAPIDS, IOWA.

První český hudební závod.....

Veškeré dechové a smyčcové nástroje a všechny příslušnosti k nim.....

Hudebniny pro kapely a školy pro všechny nástroje.

České tahací harmoniky. Cenníky zasílám zdarma.

Jednatel firmy: V. F. Červený a Synové z Hradce Králové, hotovitelů světoznámých hudebních nástrojů.

Louis Viták, 204 Wabash Ave., Chicago, Ill.

A. N. Frick & Son Co

Velkoobchodníci a importéři

LÍHOVIN a LIKÉRŮ.

Nástupci firmy: L. Kirsch Sr., Frick & Krbec.

Tel. 544. 1001 Farna ul., Omaha

Fred Krug Brewing Co.

OMAHA, NEBRASKA.

"Státní vzorný pivovar."

Vaří nejlepší druh ležáku

Cabinet a Extra bledé v soudcích a v lahvích.

Vyrovná se každému a žádné ho nepředčí

NAŠE ZÁSADY: Nejlepší materiál a nejlepší technická dovednost.

Veliká pečlivost a obchodní opatrnost

NAŠE SNAHA: Uspokojiti obecenstvo.

NAŠE ODMĚNA. Stále se zvětšující obchod.

Dopisy se ochotně vyřizují dle přání.

Metz Bros. Brew'g Co.

Staří a spolehliví sládci.

Vaří a lahvují výborné pivo.

Telefon 19. OMAHA, NEBR.

JOS. DUFFY velko- i maloobchodník LIHOVINAMI

.....má na skladě....

výborná importovaná i kalifornská vína, jakož i importované a kentucké kořalky a likéry.

Ručí, že zboží jest také, jak o něm tvrdí, jinak se peníze vrátí.

TELEFON 38. 2508 N Street, SOUTH OMAHA.

Pro stůl.

Ti, kdož dovedou oceniti výborný stolní nápoj, oblíbí si zajisté naše "*GOLD TOP*" lahvové pivo. Jest lehké, perlící se a řízné a jako jest zdravé, jest i chutné. Vyrobeno jest z nejlepšího chmele, vybraného ječmene a čisté vody—není v něm ani jediné přísady, jež by byla škodlivá neb nezdravá. Není to lacině pivo v nižádném smyslu, ale jest to jedno z nejlepších, a ti, kteříž je jednou okusili, stali se řádnými našimi zákazníky.

Dodává se v bednách a sice v lahvích kvartových neb paintových. Objednejte si u svého obchodníka aneb telefonem.—Tel. Omaha 1542; So. Omaha 8.

JETTER BREWING CO., vaří a lahvují výborné pivo

SOUTH OMAHA, NEB.